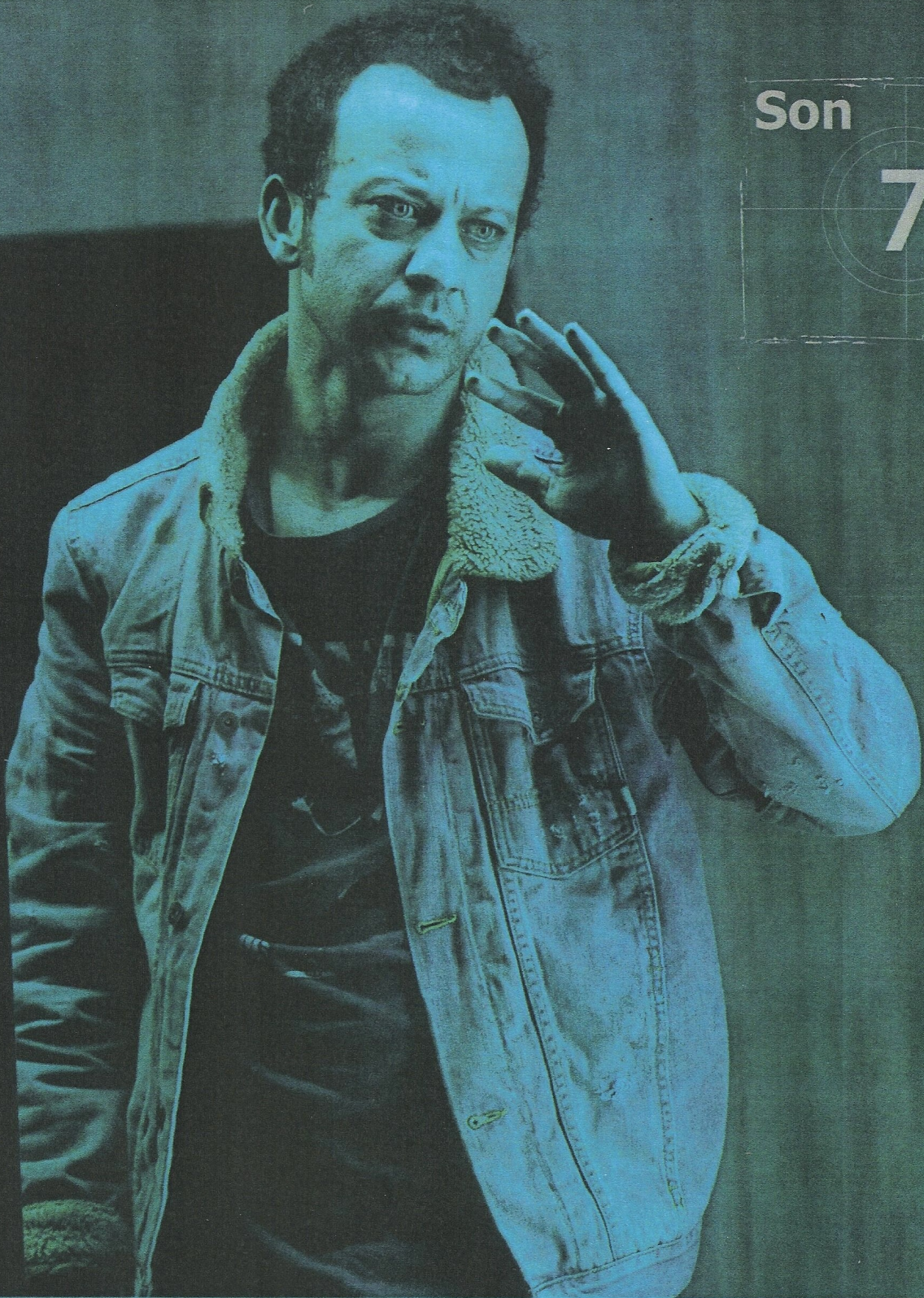

mayıs
2015

TIYATRO

tiyatro

Son

7

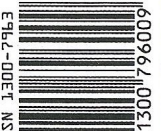
Sayı

Ölçülü, Adaletli, Mücadeleci: Rıza Kocaoğlu - *Pınar Erol*

Ali Erdoğan ve "Vatan Kurtaran Şaban" - *Ayçe Özyiğit*

"Aç Köpekler" - *Didem Boy*

ISSN 1300-7963
SAYI: 273
ON LİRA

“Bekleyiş”

Parke taşları üzerine serpeleyen yağmur gibi sıçrantılar halinde düşünce gelgitleriyle kurulmuş oyunların tadı farklı oluyor. İşte Marguerite Duras’dan esinlenerek Zeynep Avcı’nın yazdığı, Filiz Kutlar ile Sibel Yıldırım Özer’in yönettiği, dekor-kostümde Gürol Yontan, ışık tasarımı Murat Selçuk, müzikte Fazıl Say imzasını taşıyan *Tiyatro Dafne* yapımı **Bekleyiş**’i oynayan, sunan Filiz Kutlar’ı izlerken böyle düşünmekten alamadım kendimi.

Düşüncelerle savrulurken yansımalar halinde iç dünyaya dalan, bir açıdan adeta psikanalitik yaklaşımlarla insanı sarsan oyunun gücü, kuşkusuz bu ölçüde içten dokunuşla değmeyi başarılmasında yatıyor insan yüreğine, onun iç dünyasındaki katmanları arasına...

Nedir beklemenin diyalektiği? Aşk ya da ahlak ne ölçüde, nereye dek dayanak oluşturabilir bekleyen insan için? Bir varoluş sorunsalıyla birleşebilir mi son çözümde bu? Ya da böylesi tutum, bir gizemci kavrayışla mı açıklanabilir ancak, insan ruhunun derinlerine zembil indiren haliyle?

Bu yaklaşımlar sonrasında Filiz Kutlar’ın insanı inceden ürperten, ayrıntı yansıtmadaki hünerli oyununa geçebiliriz. Bu, dokunaklılığı, duygusalığa düşmeden soğukkanlılıkla yansıtan, duyarlılığı vakarla özleştiren oyunculuğun ne denli altı çizilse yeridir kanımca.

Oyun, kendi dramatik dolantisı içinde elbette sahnede metne ayna tutuyor, ama asıl ayna sahnede geziniyor aslında, bu yanıla daha çok bize dönüyor, bizi de içine alıp bize kendimizi gösteriyor.

“Ders”

Tiyatro Fora’nın yapımları, nasıl bir oyunla karşılaşacağımı bilememenin yükleyeceği herhangi kaygıya yol açmadan, şaşırtmadan kabul ettiriyor artık kendisini. Nasıl sergileme kestiriyorsam öncesinde, eksiksiz sunuyor da ondan...

Bu kez de öyle oldu. David Mamet’den Tufan Karabulut’un çevirip yönettiği, Arda Kavaklıoğlu’yla sahne, ışık tasarımını üstlendiği **Ders/ Oleanna** adlı oyun beni yine düşünsel bir şölene uçurdu diyebilirim gönül rahatlığıyla...

Belki yayılıp genişlemeye dönük bir iştaha sahip değil topluluk, ancak dağarı, sergilediği oyunlar, adeta dikine örgütlenmiş bir tiyatro topluluğu havası uyandırıyor insanda, olgusal yaşamdaki insanların ruhsal

derinliklerine çeken cazibesi, bu bağlamda psikolojik çeşitlemeler eşliğinde yarattığı büyü nedeniyle...

Bu kez de farklı bir ikiliyle tanıştırıyor *Tiyatro Fora* bizi. Öğretmenle öğrenci ilişkisini boyutlandıran iki oyuncu olarak Tufan Karabulut’la Suzan Acun, birbirlerine yönelik getirdikleri karşılıklı suçlamalarının altında, kalayı alınmış kap gibi parıldıyor adeta. Çünkü suçlamalar, birbirlerinin değil yalnız, kendilerinin de kalayını kazıyıp atıyor bir anda. Ortaya çıkan çıplak nedir, neden böyledir, sonuçta hangi gerçekliktir çıplak olan, bunca suçlamayla yalanlamanın ardından...

Birbiriyle diyalektik anlamda ilişkileneş zinciriyle bağlı ikili, bizi öylesine bir dersten içeri alıyor ki sahnede, bu bağlamda biz de çıkar güdüsüyle güç temsili arasındaki derinlikli ilişkiyi, bunun farklı değişkeleri halinde kendimizi, başkalarını adeta kalayı alınmış kap halinde çıplak görebiliyoruz bir biçimde.

